

- reportasjeler Une Bratberg
- kulturredaktør: Olav Egil Aune
- kultur@vl.no
- tips til avdelingen: 22 310 389
- flere nyheter på vl.no/kultur

kultur

POP

CD COUNTRY
Ann Kristin Eikeland
Temporary Home
Sanden Media/Prima Music

NASHVILLE NESTE!

Ann Kristin Eikeland fra Kvås er 20 år, platedebutant og synger som om hun skulle vært enegget tvilling med Le Ann Rimes. Dette er evangelisk countrymusikk, såprulende og genuint framført at veien fra det norske Sørlandet til Nashville, som Eikeland visstnok har planer om å flytte til, virker nok så kort. Med ei plate motivert ut fra 1. Krøn 16, 9, «Syng for Ham, og spill for ham», bør også dette kunne være noe for Bill Gaither. Musikken er country med trøkk, utenom den eneste norsk-språklige og aldeles nydelige versjonen av «Jeg vet intet om i morgen». OLAV SOLVANG

CD COUNTRY/POP
Gaither Vocal Band
Greatly Blessed
Gaither/Mudi

LØSERE SNIPP

Gaither Vocal Band har mistet stjerna Gay Penrod, men har fått inn ikke stort dårligere Michael English. Med besetningen Bill Gaither, David Phelps, Wes Hampton, Marl Lowry og English, blir det fremdeles mye grom vokal fra gruppa som har solgt 2,7 millioner album. Greatly Blessed har en friskere og mer rocke stil enn før, er litt mer upolert og med løs snipp, samtidig som det som vanlig er profitt til fingerspissene. Samtidig savner vi litt Penrod, og definitivt Russ Taff som ga dem en ekstra dimensjon som nå er borte. OLAV SOLVANG

CD ROCK
Sweet Sunday
Desire
Master Music

FOR MYE U2

Sweet Sundays åpningslåt, «Home», minner om et middels wanna-be-U2-band fra 1990-årene. Neste låt, og flere påfølgende låter, minner om et bra rockeband med eget musikalsk ståsted. Der nye tydelige U2-ekkoer dukker opp, blir det veldig avslørende hvor mye som mangler i forhold til Irlands store rockesønner. Balladen «Always» er vakker og sterk. De evangeliske tekstene er tydelige, uten for mye folierer rundt forholdet til Gud. Mye positivt, men en god del å rette på. OLAV SOLVANG

I MORGEN KAN DU...
...besøke Bergens Sjøfartsmuseum og lære mer om fiolinist **Ole Bulls** planer om en ny, norsk stat i Pennsylvania, USA. Ole Bull valgte seg ut et område som minnet mye om Norge, kjøpte store landområder for en rimelig penge og gav landet navnet Oleana. Her bygget han seg hus, fordelte land til norske utvandrere og importerte hvite flosshatter som skulle være statens offisielle hodeplagg. Men det gikk ikke helt etter planen.

STINE FRIMANN

Nytt musikmagasin

Norges nye musikkmagasin Eno har et ønske om å slippe til nye stemmer og å gå i dybden. Magasinet er oppkalt etter Brian Eno.

– I det navnet ligger mye av det spennet vi håper å få til: I det ene øyeblikket er han avantgarde-komponist, i det neste produsent for «verdens største band», U2, sier redaktør Eirik Kydland. Sammen med Behnam Farazollahi og designer Rune Mortensen vil de presentere lengre sa-

ker og ønsker å fremstå som et motstykke til musikkjournalistikken i dagspressen. Ballade, no har rukket å anmelde magasinet og skriver at mens musikk i dag er allstedsnærværende, men betraktninger om populærmusikk nærmest fraværende. Magasinet vil komme med fire nummer i året. Det første nummeret er skrevet på dugnad av 30 medarbeidere.

Vårt Land

FERRET PÅ TOPP
USA: Etter tre uker måtte *Inception* se seg slått. *The Other Guys* med **Will Ferrell** og **Mark Wahlberg** i hovedrollene var filmen som til slutt greide å vippe *Inception* ned fra kinotoppen. Under åpningshelgen dro utfordrerer inn 35,6 millioner dollar, mens **Christopher Nolans** storfilm måtte nøye seg med 18,6 millioner dollar. NTB

Kristenrocke ns comeback

■ Anmeldt av **Olav Solvang**
olav.solvang@vl.no 22 310 438

Larm! er en lysende og eksplosiv samling låter som går til kjernen i 70-tallsrocken og det kristne evangeliet.

CD ROCK
Simon Ådahl
Larm!
Dale Records/Prima Music
En sann fryd for kropp og sjel.

Simon Ådahl (t. h.) har på sin nye plate vist hvor bra kristenrock kan være, takket være lillebroren Frank som tok initiativet til og finansierte *Larm!* Foto: adahl.se

Akkurat da vi trodde de siste gløerne av skandinavisk kristenpop og rock var i ferd med å do ut, heller veteranen Simon Ådahl bensin på bålet. I lys-skinnet fra flammene som slår opp, ser vi tydelig hvor mye mer kraftfullt og utfordrende dette materialet er enn mye av den ofte slappe og selvsentrerte moderne lovsangen.

Det er lillebroren Frank Ådahl som har oppmuntret Simon til å hive seg ut i gamle farvann fordi låtmaterialet han satt på, var for godt til å bli liggende. Og han gjorde det fordi han hadde sett at broren i motsetning til mange andre hadde det samme brennende engasjementet som i yngre år. Frank Ådahl tilbød seg også finansierte utgivelsen.

«Musikken krever litt volum og et anlegg som sparker litt, det blir for tamt med i-pod»

Og takk for det, Frank! Minst seks av de 10 låtene på *Larm!* er så treffsikre og sentralstimulerende at det er en sann fryd for både øje og kropp. Men musikken krever litt volum og et anlegg som «sparker» litt, det blir for tamt med i-pod.

Lidenskap. Tittelen holder hva den lover, *Larm!* er en tung platte. Musikken vekker gode min-

ner fra storhetstiden til band som Nazareth, Led Zeppelin, Deep Purple, Uriah Heep, og naturligvis kristenrockerne Jerusalem og Ressurrection Band, langt ut over et nostalgisk behov. Den distinkte, melodiske rocken, ikke minst i «Min tro», og «Jag går emot det mørket som binder dej» og tittel-låten bæres fram av en lidenskap så sterk at alt annet, der og da, blir uvesentlig. Simon Ådahl har den nødvendige pondus og autoritet i stemmen, om ikke helt på nivå med Dan McCafferty (Nazareth) og Robert Plant (Led Zeppelin). Men like på tørne, smånes og nå-eller-aldri-engasjert som for eksempel Jerusalems Ulf Christiansson. Dette er karer som virkelig vil frelse verden!

Naturligvis er det også et par ballader midt i alt det tunge, slik Nazareth hadde «Love Hurts» og Led Zeppelin «Stairway To Heaven». Ådahls «Ånglarna vet» og «Jag talar liv i dej» nærmest roper etter tente lightere, som det heldigvis er blitt stadig mindre av. Dette er uansett allsanglåter med stort radio og hitpotensiale. Per Gassle og Niclas Strömstedt gjør ikke stemningslåter bedre enn dette.

Tydelige tekster. Tekstene er rett på sak, tydelige, «rake» som svenskerne sier. Sentrale bibeltekster siteres enten direkte (som for eksempel i «Jag talar liv i dej»), eller de omskrives til svensk dagligtale.

Men alltid med en klar hensikt; å få folk frelst, bevisste på hva de tror på, hvilke muligheter et liv med Gud gir og trost når ting går på tverke. I uttrykk som «Guds armé», «lat ett svärd gå igenom Sverige» og «för ingenting kan stå emot hans blod», kan nok bildebruken bli i overkant klisjefylt, og for enkelte utenfor «menigheten» ser ikke også uforståelig.

En såpass intern kristen språkbruk kan være en begrensning i forhold til å nå bredt med budskapet. Eller er det kanskje nettopp en slik litt gammeldags tydelighet mange i dag etterlyser, i en tid hvor troens innhold ofte tåkelegges. For Simon Ådahl handler dette uan-

sett om noe helt annet enn religion: «Den gamle religionen» har døtt ut, stormen ifrån himlen kom til slut», synger han i tittellåten.

Edin Ådahl. Kvaliteten og direktheten på Simon Ådahls *Alarm!* har sin bakgrunn i en helt spesiell epoke i skandinavisk pop-musikk, nemlig den svenske kristenpopens storhetstid på 1980-tallet. Her var bandet Edin Ådahl, med brorene Simon og Frank Ådahl og et annet brødrepar, Lasse og Bertil Edin, toneangivende. I perioden 1978–1992 ga de ut ti album i pop-soul-rock-format, og fikk i tillegg til et stort kristent publi-

kum også bred anerkjennelse i profane kretser. Dette var en tid hvor grensen mellom såkalt kristen og verdslig musikk var markert, det var snakk om to verdener. Etter at den kristne artistandelen de første årene hadde ligget et hestehode bak de verdslige når det gjaldt musikalsk kvalitet, viste blant andre Edin Ådahl takter som kunne konkurrere med de fleste av de beste «verdslige» bandene. Det kristne brodrebandet holdt et så høyt nivå både vokalt og musikalsk at drevne bransjefolk i det ABBA-bortskjømte Sverige på den tiden, mente de burde satse høyere – det vil si mindre kristelig.

Da de mot slutten av karrieren ble med i den svenske schlagerfestivalen (Grand Prix), vant de, og representerte Sverige i finalen i Zagreb, Jugoslavia. Edin Ådahl var likevel først og fremst et lokomotiv for en nesten endelos rekke av dyktige svenske kristne 80-tallsband band som Himlaväsen, Fredå, Bileams Asna, Liscense, Badminton, Dé Funkar, Ellen B, Johan Wahlström Band, Badminton, Salt, Sidewalk, Terra Nova, Tommy Smajls Poporkester og Vackert Väder. Kanskje er Simon Ådahls *Larm!* bare en hyggelig påminnelse om det beste fra en svunnen tid? Eller er det flere som

ett spørsmål

Sverre Gunnar Haga

Haga er fra 1. november direktør for Ultimafestivalen.

Når begynte egentlig samtidsmusikken?

– Det er et spørsmål med mange svar. Noen vil si samtidsmusikken startet med et smell i april 1911, med premieren på Stravinskys *Vårferret*. Stravinsky sto for et nytt syn på musikk, og et klart brudd med den romantiske tradisjonen. Det gjorde også Schönberg med 12-toneteknikken i samme tidsperiode. Et annet svar er at det først og fremst er musikk fra siste halvdel av 1900-tallet og fram til i dag. Man kan også definere det ut fra personlig opplevelse. Jeg synes Arne Nordheim oppsummerte det veldig flott, han sa «dette minner meg om noe jeg ikke har hørt før». Det er samtidsmusikk for meg, nyskrevet musikk som gir meg opplevelsen av noe nytt.

«Ultimafestivalen er en spydspiss for samtidsmusikk, og jeg ønsker å videreføre det gode arbeidet»

Noen vil kanskje mene samtidsmusikk er vanskeligere enn annen klassisk musikk. Men det trenger den ikke være. Det finnes «vanskelig» musikk fra alle tidsperioder. Men samtidsmusikk er ingen kunnskapstest, det handler ikke om å prøve å knekke en kode. Jeg håper publikum på Ultimafestivalen senker skuldrene og opplever musikken. Det viktigste spørsmålet er «griper dette meg?». Nordheim sa en gang at musikk skal høres, ikke forstås. Hvis jeg kan få komme med en bokaufbefaling, vil jeg gjerne nevne Alex Ross' bok *The rest is noise*. Den handler om det 20. hundres musikk, og han forteller på en medrivende måte om denne musikken og hvordan den henger sammen med all annen musikk.

Ultimafestivalen er en spydspiss for samtidsmusikk, og jeg ønsker å videreføre det gode arbeidet som har vært gjort, i tillegg til å bringe inn et nytt blikk på arbeidet. Ultimafestivalen er hovedeksponenten for samtidsmusikk i Norge, og det er et stort ansvar å ivareta og fremme denne kunstformen.

STINE FRIMANN